

Filosofia copilei

Mihai Eminescu

Glasul plăcerii dulce iubit
Cheamă gândirea pe a mea frunte,
Ce zboară tainic ca și o luntre
În oceanu-i nemărginit.

Stelele toate angeli îi par,
Angeli cu aripi strălucitoare,
A căror inimi tremurătoare
Candele d-aur nouă mi-apar.

Falnică-i pare legea Creării,
Lumi ce de focuri în lumi înot,
Candele aprinse lui Zebaot,
Ce ard topirii și reînvierii.

Dar mai puternic, mai nalt, mai dulce
Îi pare legea de a iubi,
Fără ea nu e de a trăi,
Fără ea omul ca stins se duce.

De-aceea nu voi ca eu să fiu
Pală idee-a Dumnezeirii,
Șotă copilă a nesimțirii,
Foc mort ce pare a arde viu.

Ci voi să-mi caut pe-ntinsa lume
O frunte albă să o dezmiere
Și-n ea gândirea mea să o pierd,
Cum pierde-un ecou pribeagul nume.

Să-ncunun capul unui iubit
Cu vise d-aur în rai țesute,
Până ce ginii necunoscute
Mi-ar rumpe lanțul d-a fi trăit.